

Struikelend op weg naar de jackpot

Eén van de vervelendste cadeautjes die je kunt krijgen is de VVV-bon. Van alle cadeaubonnen is hij veruit de ergste en verfoeilijkste.

Op zich is natuurlijk elke cadeaubon niets anders dan incurant gemaakt geld. Of het nu de boekenbon is, de bioscoopbon, of de Intratuinbon. Zelf geef ik nooit een bon cadeau. Als je gewoon geld geeft, kan de gelukkige namelijk ook een boek kopen, naar de bioscoop gaan of een plant aanschaffen, plus nog 25 miljoen andere producten.

Raak je de boekenbon nog vrij makkelijk kwijt, bij de VVV-bon kun je besteden wel op je buik schrijven. Geen winkel wil hem hebben. Zodra je die bonnen op de toonbank legt, betrekken de gezichten van de verkopers. Meestal beginnen ze afwerend te gebaren, en sommigen schuiven de bonnen zelfs over de toonbank terug in jouw richting, alsof het een vies bord eten betreft.

Mijn ergste ervaring was bij de Zwerfkei, die prachtige buitensportwinkel in Woerden. Daar ontsnapte de verkoper zelfs eerst een kleine proest, toen ik met de VVV-bonnen wapperde ter betaling.

"Neuh," zei hij daarna vol afkeer. "Die dingen hoef ik niet. Die lui vragen nog meer commissie dan de allerduurste creditcard!"

Omdat je die ondingen dus onmogelijk kwijtraakt, krijg je tegenwoordig een flyertje bij de VVV-bon, met daarop een lijstje met sukkel die ze (nog) wel aannemen. Eén daarvan is de Bruna. Op naar de Bruna dan maar, met mijn VVV-bonnen. Natuurlijk weet ik wel dat een bezoek aan de Bruna, dat suffe allegaartje van post-agentschap, rekken met ansichtkaarten en stapels dertien-in-een-dozijn Amerikaanse thrillers, meestal een teleurstelling is. Maar wat moet je dan?

Ik stapte de Bruna in en keek rond. Wilde ik een Duitse courant kopen van mijn VVV-bonnen? Neen, dat wilde ik zeker niet. Een derderangs thriller dan? Liever niet. Een biografie misschien over Maradona, Zlatan, Gijp, Kieft, Jan Boskamp of andere figuren uit de voetbalwereld? Ik kijk weleens een stukje Voetbal International en ik geef toe, VI is op een bepaalde manier amusant, maar een 350 pagina's dikke pil over Gijp of Kieft, gaat mijn kracht echt verre te boven.

Ik schuifelde rond in het bedompte zaakje. De VVV-bonnen brandden in mijn zak. Ik arriveerde bij de mannenbladen. Die zitten tegenwoordig heel preuts in het plastic, dus ook dat bood geen soelaas want je wilt wel weten of je het goede koopt.

Juist toen ik – hoe is het mogelijk – een gebreid mutsje(!) terugschoof op een plank, viel mij iets te binnen. Zou ik Oudejaarsloten kopen van die bonnen? Ik weet wel, de kans dat je de jackpot wint is kleiner dan de kans dat er bij een wandelingetje in het park een koelkast op je hoofd valt, maar toch.

Goedgehumeurd door mijn vondst, liep ik naar de kassa en bestelde een paar halve Oudejaarsloten. Ik was echt in mijn

nopjes. Ik zou die waardeloze VVV-bonnen eens even om gaan zetten in 15 miljoen klinkende euro's!

De winkelbediende legde de loten op de balie en ik mijn VVV-bonnen. Toen kwam de klap: loten konden niet betaald worden met VVV-bonnen.

Zwaar geïrriteerd diepte ik het foldertje op, van winkels die de VVV-bon accepteerden. Ik wees op het Bruna-logo.

"Hoe verklaart u dit dan?" vroeg ik.

"Sorry, u kunt met de VVV-bonnen geen sigaretten en loten kopen," antwoordde de verkoopster. Sigaretten? dacht ik. Verkoopt de Bruna nu ook al sigaretten? Enfin. We soebatten nog wat, er werd zelfs een manager bijgehaald. Maar ze hielden hun poot stijf. Ze probeerden mij zelfs in de schoenen te schuiven, dat ik de voorwaarden van de bonnen had moeten lezen. Nou vraag ik je! Zelfs in de voormalige staatwinkels van de Sovjet-Unie trof je meer vriendelijkheid en service dan bij deze Bruna-winkel. Witheet stapte ik naar buiten.

Hoe kwam ik in hemelsnaam van die bonnen af? Wat bezielde die VVV eigenlijk? Waarom dat oeverloze consumenten-getreiter? Waarom dat bloed onder je nagels vandaan halen? Dachten ze bij de VVV en de Bruna nou echt op deze manier om te kunnen gaan met klanten?

Anno 2014, bijna 2015?

Goed, in een laatste poging van die bonnen af te komen, wilde ik nog één andere Bruna proberen. Dus ging ik naar de Bruna-website en tikte in: "Dordrecht", om te zien waar die winkel zat.

"De plaats Dordrecht bestaat niet," antwoordde het programma.

Oh? Goh. Gisteren nog wel. Sterker nog: Dordrecht bestond al honderden jaren voordat de Bruna bestond, en het zal ook nog honderden jaren bestaan als de Bruna allang failliet is. En eerlijk gezegd, ik zal er geen traan om laten als dat in 2015 gebeurt.

En schaf in 2015 ook gelijk die vreselijke VVV-bon af!

Naschrift: de HEMA-verkoopster accepteerde alle bonnen met een vriendelijke lach, ik bezit nu alsnog mijn (halve) oudejaarsloten. Op naar de jackpot!